

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.107/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság által a személyesen eljár **Felperes1** (Cím2) I. rendű és **felperes2** (Cím3, tartózkodási helye és levelezési címe: Cím2) II. rendű felpereseknek – a dr. Nagy Julianna kamarai jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Adó- és Vámhivatal** (Cím5) alperes ellen munkáltatói intézkedés hatályon kívül helyezése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 5.M.70.154/2021/25. számú ítélete ellen a felperesek által 26. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg személyenként az alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. február 2. napján hozott 5.M.70.154/2021/25. számú ítéletével a felperesek keresetét elutasította, és kötelezte a felpereseket személyenként 52.500 forint perköltség megfizetésére az alperes javára.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperesek kormányzati szolgálati jogviszonyban álltak az alperesnél, és emellett a munkáltatói jogkör gyakorlójának engedélyével mezőgazdasági őstermelői tevékenységet is folytattak. Mindezt oly módon végezték, hogy az őstermelői tevékenységre vonatkozó engedély az I. rendű felperes nevére szólt, és ezen a II. rendű felperes családtagként került feltüntetésre.

[3] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy 2017. május 6. napján az I. rendű felperes helységeon a faluháznál működő termelői piacon, míg a II. rendű felperes a Budapest piacon a ig.szám számú közös őstermelői igazolvány alapján árusított. Mindkét helyszínen az alperes egyéb érdekelt² operatív ellenőrei adatgyűjtésre irányuló ellenőrzés keretében nyugta- és számlaadási, valamint azzal kapcsolatos kötelezettségek teljesítését ellenőrizték. Ennek keretében az adóellenőrök mindkét felperesnél próbavásárlást végeztek egymás után oly módon, hogy csak az ellenőrzési eljárás lefolytatása végén fedték fel kilétüket.

[4] Az I. rendű felperes egyik próbavásárlásról sem adott nyugtát a fedett adóellenőröknek. A II. rendű felperes két asztalon is árusított: az egyiken biotermékeket – lekvárt, szörpöt, befőttet, savanyúságot –, a másikon kizárólag palántákat. Az első próbavásárlás során az adóellenőr egy üveg bort vásárolt a palántás standnál álló II. rendű felperestől oly módon, hogy a II. rendű felperes kezébe nyomta a bor ellenértékét, majd határozott léptekkel elhagyta a helyszínt. A II. rendű felperes közben elindult a biotermékek standjához a nyugtatömbért és közben szólt a vásárlónak, hogy várjon, aki azonban nem állt meg. A II. rendű felperes a vásárlást követően az eladott bort feljegyezte a füzetébe azért, hogy az eladások alapján tisztában legyen azzal, hogy a következő alkalommal milyen árut kell hoznia, de az első próbavásárlásról nem állított ki nyugtát. Ezután a második próbavásárlást végző adóellenőr jelent meg, akinek a vásárlásáról a II. rendű felperes kiállította a nyugtát.

[5] Az helyszíni ellenőrzésről készült jegyzőkönyv szerint a felperesek elmulasztották nyugtakibocsátási kötelezettségük teljesítését. Ez alapján az elsőfokú adóhatóság a hat.szám1, hat.szám2 és hat.szám3 számú, 2017. június 2-án kelt határozatokban a felpereseket a nyugtakibocsátási kötelezettség elmulasztása miatt mulasztási bírsággal sújtotta. Az alperes fellebbviteli igazgatósága a felperesi fellebbezéseket elutasítva a 2017. szeptember 25-én kelt határozataival az elsőfokú határozatokat helybenhagyta. A határozatokkal szemben benyújtott kereseti kérelmek alapján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 5.K.31.631/2018/31. számú, 2019. november 27-én kelt jogerős ítéletében a másodfokú adóhatósági határozatokat az elsőfokú határozatokra is kiterjedően hatályon kívül helyezte.

[6] Az alperes egyéb érdekelt¹ 2017. május 18-án kelt hat.szám7 iktatószámú iratában az I. rendű felperest arról tájékoztatta, hogy a 2013. március 13. napján jóváhagyott, a mezőgazdasági őstermelői tevékenység végzésére vonatkozó engedélyét azonnali hatállyal visszavonta, mivel az alperes Főosztálynak megkeresése nyomán tudomására jutott, hogy a 2017. május 6-i helyszíni ellenőrzésen tapasztaltak alapján nyugtaadási kötelezettség elmulasztása miatt vele szemben hatósági eljárás indult. Egyben felszólította az I. rendű felperest, hogy az összeférhetlenségi ok felmerülése miatt a mezőgazdasági őstermelői tevékenységét 30 napon belül szüntesse meg. Ugyanezen a napon kelt hat.szám8 számú iratában az alperes egyéb érdekelt¹ a II. rendű felperest is felhívta, hogy a házastárs családi minőségben fennálló mezőgazdasági őstermelői tevékenységét 30 napon belül szüntesse meg a vele szemben nyugtaadási kötelezettség elmulasztása miatt indult hatósági eljárás miatt keletkezett összeférhetlenség okán.

[7] A felperesek 2017. június 12-én kelt levelükben tájékoztatták a egyéb érdekeltt, hogy a felhívásban foglaltaknak eleget téve megszüntették őstermelői tevékenységüket, és egyúttal keresetet nyújtottak be a számukra sérelmes intézkedés ellen.

[8] A Fővárosi Törvényszék a 2020. július 6. napján kelt 5.M.70.113/2020/6. számú ítéletével a egyéb érdekeltt által 2017. május 18. napján meghozott hat.szám7 és hat.szám8 iktatószámú munkáltatói intézkedéseit hatályon kívül helyezte. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2021. január 14-én kelt 2.Mf.31.239/2020/3. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, az eljárás illetékét 48.000 forintban és az alperes másodfokú perköltségét 15.000 forintban megállapítva. Határozatában rögzítette, hogy az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna, hogy az alperes által megjelölt magatartások jogszerűen vezettek-e az engedély visszavonásához és az összeférhetlenség megszüntetésére vonatkozó felszólításokhoz. Nem tartotta elegendőnek kizárólag a közigazgatási határozatban foglaltakra való hivatkozást, a tényállás e körben felderítetlen maradt.

[9] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a keresettel támadott munkáltatói intézkedések jogszerűségének vizsgálata kapcsán mindenekelőtt megállapította, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: NAV tv.) 33/C. § (1) bekezdésének hatálya alá tartozik a II. rendű felperes is, aki az I. rendű felperes házastársaként segítő családi minőségben végezte – nem vitatottan – a mezőgazdasági őstermelői tevékenységet. Hangsúlyozta, hogy az említett jogszabályi rendelkezés értelmében önmagában a mezőgazdasági őstermelői tevékenység folytatásának és nem annak van jelentősége, hogy ezt önállóan vagy családi minőségben látják el. Utalt arra is, hogy a másodfokú bíróság végzésében rögzítette, hogy a perbeli időszakban hatályos, a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 3. § 18. pontja alapján a II. rendű felperes, mint segítő családtag is mezőgazdasági őstermelőnek minősült. Mindezekon túl pedig annak tulajdonított jelentőséget, hogy – a felek által szintén nem vitatottan – a II. rendű felperes a munkáltatója tudtával és hozzájárulásával végezte ezt a tevékenységet.

[10] A NAV tv. 33/E. § (3) bekezdése és 15/C. § (1) bekezdésében foglaltakra alapítottn a perbeli munkáltatói intézkedés jogszerűségének vizsgálata körében utalt arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla a végzésében rögzítette, hogy a perbeli esetben a kormányzati szolgálati jogviszonyt érintő összeférhetlenség megszüntetésére irányuló írásbeli felszólítás az engedély visszavonásának következménye, szoros összefüggésük miatt a NAV tv. 34/W. § (4) bekezdés c) pontja alapján a felperesek a keresetüket előterjeszthették. Hangsúlyozta, hogy kizárólag annak volt jelentősége, hogy a sérelmezett intézkedést az alperes a kormányzati szolgálati jogviszonnyal összefüggésben hozta, ezért arra a következtetésre jutott, hogy az engedély visszavonására vonatkozó munkáltatói intézkedés megalapozottsága a NAV tv. 34/W. § (1) bekezdése alapján felülvizsgálható. Érvelése szerint a jogi

álláspontjától eltérő okfejtést tartalmazó, a Kúria által Kpkf.VII.40.464/2020/4. számon meghozott döntés nem kötötte.

[11] A másodfokú bíróság által adott iránymutatás alapján lefolytatott megismételt eljárásra nézve rögzítette, hogy az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperesek a nyugtaadási kötelezettségüket elmulasztották, és ebből megalapozottan következik az östermelői engedély visszavonásáról rendelkező munkáltatói intézkedés. A II. rendű felperes tartozott azt igazolni, hogy nyugtát kiállítani azért nem tudott, mert az adóellenőr olyan helyzetet teremtett, hogy erre nem is volt lehetősége.

[12] Az I. rendű felperes nem vitatta, hogy a próbavásárlások során mindkét alkalommal elmulasztotta a nyugtát kiállítani. Az sem volt vitatott, hogy a II. rendű felperes a második próbavásárlás során nyugtakiállítási kötelezettségét teljesítette, azonban az első próbavásárlásról nem állított ki nyugtát. Tanú3 és tanú4 tanúk elmondása szerint a II. rendű felperes az üveg bor vásárlásakor elindult ahhoz az asztalhoz, ahol a nyugtatömböt tartotta, de véleménynyilvánításnak tekintette a tanúk azon nyilatkozatát, hogy mindezt azért tette, hogy a nyugtát kiállítsa. A tanúvallomásokból megállapította, hogy az első próbavásárlást végző adóellenőr valóban nem várta meg a nyugta kiállítását, de ezt a II. rendű felperes javára értékelni nem lehetett. A nyugta kiállítására vonatkozó kötelezettség attól függetlenül terhelte, hogy a vásárló megvárja-e ezt a tevékenységet vagy sem. A II. rendű felperesnek az első próbavásárlást követően lehetősége volt arra, hogy a füzetébe a vásárlást feljegyezze, ezt meg is tette, így a következő vásárlótól a függetlenül a nyugtát is kiállíthatta volna. Mindezekből kifolyólag nem fogadta el a II. rendű felperes azon védekezését, hogy a fedett adóellenőr olyan helyzetet teremtett, hogy a nyugta kiállítására nem volt lehetősége.

[13] A munkáltatói intézkedés arányosságára vonatkozóan a NAV tv. 15/B. § (1) bekezdésére utalva hangsúlyozta, hogy az adóhatósági dolgozótól elvárt, hogy szabadidejében se tanúsítson méltatlan magatartást, amellyel a munkáltatója jó hírnevét, tekintélyét veszélyezteti. Ez irányadó a munkáltató engedélyével gyakorolt értékesítési tevékenységre is, amely során a jogszabályban foglaltak maradéktalan betartása és ennek részeként a nyugtaadási kötelezettség teljesítése is a kötelessége. Mindezek megsértése esetén az engedély visszavonása nem tekinthető eltúlzott munkáltatói intézkedésnek.

[14] Nem találta megalapozottnak a felperesek joggal való visszaélés tilalmába ütköző alperesi joggyakorlásra vonatkozó hivatkozásait sem. Úgy ítélte meg, hogy kizárólag feltételezésnek minősült részükről az az állítás, hogy az engedély visszavonása azért történt, mert korábban több peres eljárást indítottak az alperessel szemben. Ezt az állítást semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá. Az adóhatósági ellenőrzést megelőző névtelen bejelentést tevő személy kilétét az eljárásban nem lehetett megállapítani, másrészt a munkáltatónak az engedély birtokában végzett tevékenység ellenőrzésére jogszerű lehetősége volt. Ezért nem bírt relevanciával az a körülmény sem, hogy tanú1 vagy valamely más, adóhatósági vezető rendelte-e el az ellenőrzést. tanú1 és tanú2 tanúvallomása azt sem támasztotta alá, hogy tanú1 már előre eldöntötte azt, hogy az engedély visszavonásra kerül, függetlenül a nyugtaadási kötelezettség tárgyában lefolytatott ellenőrzés eredményétől.

[15] Rámutatott továbbá, hogy a hatósági eljárás bírósági felülvizsgálata tárgyában hivatkozott szabálytalanságokat a közigazgatási per során értékelte az eljáró bíróság, ennek ismételt számbavételére jelen eljárásban nem kerülhetett sor.

[16] Rögzítette, hogy a felperesek nem tartották fenn az egyenlő bánásmód megsértésére való hivatkozásaikat (12. sorszámú beadvány), ezért ebben a kérdésben határozni nem kellett.

[17] Részletesen számot adott az elutasított bizonyítási indítványokról, így nem tartotta relevánsnak a 2017. július 1-jén lefolytatott ellenőrzéshez kapcsolódó vizsgálati program beszerzését, mivel a perbeli eljárás alapját képező nyugtaadási kötelezettség elmulasztása ezt megelőző időpontban történt. Munkatárs tanúkénti meghallgatása pedig nem bírt jelentőséggel, mivel az a körülmény, hogy a tanút az általa az alperessel szemben indított per miatt érte hátrány, a jelen perrel nem hozható összefüggésbe.

[18] Nem találta megalapozottnak a felpereseknek a bíróság jogsértő eljárásra vonatkozó érvelését. Rámutatott egyrészt, hogy a veszélyhelyzet miatt a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 28. § (1) és (2) bekezdés értelmében a tárgyalás berekesztése és az ítélet tárgyaláson kívüli meghozatala jogszerű volt. Másrészt hangsúlyozta, hogy a felperesek a tárgyalás berekesztésére történő figyelmeztetést követően terjesztettek elő első ízben határozott kereseti kérelmet a kártérítési igény vonatkozásában és mivel a peres eljárás tárgya ezen igénytől különbözött, ezért nem volt indokolt az egy eljárásban való elbírálás. Mindezek okán a felperesek 2020. május 14-i beadványában előadott kártérítési igényének új ügyszámra lajstromozásáról intézkedett.

[19] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket az alperes perköltségének megfizetésére, értékelve az alperes perbeli képviseletével ellátott tevékenységet és a másodfokú eljárásban megállapított költséget is felszámítva, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. §-ára. A felperesek munkavállalói költségkedvezményre való jogosultságuk folytán az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja szerinti illeték viselése alól mentesültek, így helyettük azt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A felperesek fellebbezése

[20] A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, illetve hatályon kívül helyezését kérték, mivel álláspontjuk szerint az alperes visszaélt jogaival, amikor östermelői tevékenységhez adott engedélyüket visszavonta.

[21] A fellebbezésükben az adóhatósági ellenőrzés elrendelésével, előzményeivel, szabálytalanságaival kapcsolatosan az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontjukat változatlanul fenntartották. Hangsúlyozták, hogy a Fővárosi Ítéltábla jogszabálysértően nem vette figyelembe az eljárás felfüggesztésének a jogerős másodfokú végzésben rögzített helytálló indokait, és azt, hogy az ellenőrzésen szabálytalanságát jogerős ítélet állapította meg. A jelen eljárásban mindezt már nem lehetett volna vizsgálat tárgyává tenni, az elsőfokú bíróságnak a korábbi, a jogerős közigazgatási perben meghozott határozatra alapított döntéséhez ragaszkodnia kellett volna, illetve normakontrollért az Európai Bírósághoz kellett volna fordulnia.

[22] Az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes nyugtaadási kötelezettségének elmulasztása körében a tanúvallomásokat okszerűtlenül és a tényekkel szemben állóan értékelte. Az adóellenőrök etikátlanul, a szakmai irányelveket megsértve jártak el, de az elsőfokú bíróság nem ezt a következtetést vonta le, hanem a II. rendű felperes terhére róta, hogy miért nem volt körültekintőbb az ellenőrzés során. Az adóellenőr az első próbavásárlást követően a helyszínről elfutott, nem várta be, hogy visszaérjen az árusítás helyére, közben a második adóellenőr már szóval is tartotta, teljesen összezavarva a figyelmét. A megjelent tanúk azért mondták el a piacon történeteket, mert nem először tapasztalták, hogy az ellenőrök kihasználják az árusok jóhiszeműségét, majd rosszhiszeműen járnak el. A nyugtaadási kötelezettség megszegésének megállapításához szándékos magatartás elkövetésére lett volna szükség, a perbeli esetben az adóellenőrök teremtettek etikátlan és törvénysértő módon olyan helyzetet, hogy megzavarodhasson és ráfoghassák a kötelezettség elmulasztását.

[23] Megítélésük szerint a visszaélésszerű joggyakorlás tényét támasztja alá a Fővárosi Törvényszék 5.Kpkf.670.104/2019/3. számú jogerős végzése, mely előzetes kérdésnek minősítette annak elbírálását, hogy a nyugtaadási kötelezettség elmulasztása miatt indult eljárás jogszerű volt-e. Ez irányadó az ellenőrzés során elkövetett alperesi jogsértést megállapító Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.31.631/2018/31. számú döntésére is, amely a jelen eljárás alapjául szolgáló alperesi határozatokat hatályon kívül helyezte. Valótlan az az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy a munkáltatónak joga van ellenőrizni azt, hogy az engedélyre jogosító értékesítési tevékenységüket a jogszabályban foglaltak maradéktalan betartása mellett végezték-e, erre kizárólag az arra kijelölt szervezetnek, a KAVIG-nak lett volna jogszerű lehetősége. A perben bizonyítást nyert, hogy az ellenőrzés elrendelését törvénysértő módon tanúl kezdeményezte és törvénysértő módon tanú2 rendelte el. Mindketten szándékosan megkerülték a törvényes utat, mindez joggal való visszaélést jelent. A közigazgatási perben meghozott jogerős bírósági döntés bizonyítékként szolgált a jelen perben, az ellenőrzésekre vonatkozó megállapítások megsemmisítésével azok „nem létezőnek tekintendők”, az abban foglaltakra jogszerű munkáltatói intézkedést nem lehetett volna alapítani.

[24] Kifogásolták az elsőfokú eljárás kapcsán a bizonyítási indítványok elutasítását is, mivel azok kétséget kizáróan alátámasztották volna a perbeli állításukat.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[25] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján és bejelentette másodfokú perköltségigényét.

[26] Rámutatott, hogy a felperesek nem jelölték meg fellebbezésükben, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését milyen okból kéri, így fellebbezésük a Pp. 253. § (1) bekezdésébe ütközött. A Pp. 212. § (1) bekezdésére és 254. § (1) bekezdésére utalással hangsúlyták, hogy a tárgyalás felfüggesztéséről hozott döntés pervezető határozat, az nem érdemben zárja le a jogvitát, ezért az abban a döntésben foglaltak a kereseti kérelem jogszerűségét nem támasztják alá.

[27] Érvelése szerint az elsőfokú ítéletet megváltoztatását is megalapozatlanul kérték a felperesek. Az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság iránymutatásának megfelelően megvizsgálta azokat a körülményeket, amelyekre a nyugtakiállítás elmulasztásával összefüggésben a II. rendű felperes hivatkozott. Helytállóan állapította meg, hogy a II. rendű felperes által előadottak nem olyan körülmények, amelyek elháríthatatlan akadályát képezték volna a nyugta kiállításának, a bizonylatolási kötelezettség attól függetlenül terhelte II. rendű felperest, hogy a bizonylat átadását a vevő esetlegesen már nem várta meg. Az I. rendű felperes esetében nem vitatott, hogy mindkét alkalommal elmulasztotta a nyugtakiállítási kötelezettségét.

[28] Rámutatott, hogy az operatív ellenőrzés elrendelése adóhatósági jogkör. A munkáltató a felperek vonatkozásában semmiféle adóhatósági jogkört nem gyakorolt, irányítási és ellenőrzési jogkörébe tartozó jogosultságként információk beszerzésére más szervektől jogszerű lehetősége volt, és intézkedést is kezdeményezhetett. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a munkáltatónak joga volt ellenőrizni azt, hogy az általa kiadott engedélyek birtokában a felperesek eleget tettek-e a NAV törvényben rögzített kötelezettségüknek. A peradatok alapján joggal való visszaélést megalapozó körülmények nem voltak megállapíthatóak, és helyesen utasította vissza a felperesi bizonyítási indítványokat is az elsőfokú bíróság, mivel azok a perben nem releváns körülményekre vonatkoztak volna.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[29] A felperesek fellebbezése nem alapos.

[30] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat a logika szabályaival összhangban, a Pp. 206. §-ában foglaltaknak megfelelően egyenként és összességükben értékelte és helytálló következtetések levonásával érdemben helyes döntést hozott a perbeli munkáltatói intézkedések jogszerűsége körében.

[31] A NAV tv. 15/B. § (1) bekezdése értelmében a kormánytisztviselő a munkaidején kívül sem tanúsíthat olyan, a közszolgálati tisztviselőhöz, illetve a hivatásos állomány tagjához méltatlan magatartást, amely különösen a munkakörének jellege, a munkáltató szervezetében elfoglalt helye alapján közvetlenül és ténylegesen alkalmas munkáltatója helytelen megítélésére, az általa betöltött munkakör tekintélyének, a munkáltató jóhírnevének, a közszolgálatba vetett bizalomnak, valamint a NAV céljának veszélyeztetésére.

[32] A felperesek mint kormánytisztviselők erre tekintettel folytathatták östermelői tevékenységüket, az alperes pedig a felperesek jogviszonyon kívüli magatartása körében tudomására jutott információk alapján jogszerűen vizsgálta felül az östermelői tevékenységhez adott korábbi engedélyt. Tény, hogy 2017. május 6-án az I. rendű felperes a két próbavásárlás során egyik esetben sem, a II. rendű felperes pedig egy esetben nem állított ki nyugtát. Alaptalanul vitatta e körben a II. rendű felperes magatartása szándékosságát. Az elsőfokú bíróság megvizsgálva a II. rendű felperes hivatkozásait, helyesen állapította meg, hogy nem álltak fenn olyan körülmények, amely miatt a felperes rajta kívülálló okból nem tudott eleget tenni a bizonylatolási kötelezettségének. Az iratok szerint az első próbavásárlás után az ellenőr ugyan eltávozott, a II. rendű felperest azonban ez a körülmény nem akadályozhatta a nyugta kiállításában és nem volt relevanciája, hogy a vevő a standjánál még jelen volt-e vagy sem, és a nyugtát át kívánta-e venni vagy sem a vásárlást követően. A II. rendű felperes által hivatkozott, a másik ellenőr magatartásával okozott zavarodottságát cáfolta, hogy az eladást a szokásának megfelelően, az erre a célra rendszeresített füzetbe akadály nélkül bejegyezte.

[33] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperesnél foglalkoztatott kormánytisztviselővel szemben, akinek alapvető feladata a jogszabályok betartása és betartatása, kiemelt elvárás a nyugtaadási (bizonylat kiállítási) kötelezettség teljesítése. Ezt a kötelezettséget az adókötelezettség részeként a perbeli időszakban hatályos, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 14. § (1) bekezdés e) pontja írta elő az adózók részére. Elmulasztásával a felperesek megsértették a NAV tv. 15/B. § (1) bekezdésében foglalt előírást, ennek következtében pedig jogszerűen döntött az alperes, mint munkáltató a korábbi engedély visszavonásáról, és engedély hiányában alappal szólította fel a felpereseket az összeférhetlenség megszüntetésére.

[34] A jelen per tárgyát az östermelői tevékenység végzésére vonatkozó engedély azonnali hatályú visszavonására és az összeférhetlenségi ok felmerülése miatt a

mezőgazdasági őstermelői tevékenység megszüntetésére vonatkozó felszólítást tartalmazó alperes, mint munkáltató által meghozott intézkedések jogszerűsége képezte. Alapjául nem vitatottan, a 2016. május 6-i, az I. rendű felperes esetében a helységi, míg a II. rendű felperes esetében a Budapest, piacon történt adóhatósági ellenőrzés megállapításai szolgáltak.

[35] A keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje - a Pp. 229. §-ának anyagi jogerőt szabályozó (1) bekezdése alapján – azt zárja ki, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék. Az adóhatósági ellenőrzéssel feltárt szabálytalanságok miatt az alperes határozatában mulasztási bírságot is kiszabott, ezen közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata közigazgatási per keretében történt. Az alperesi munkáltató intézkedés jogszerűségétől független volt az, hogy az alperes, mint hatóság által közigazgatási eljárásban meghozott határozattal kapcsolatban a bíróság milyen álláspontra helyezkedett. Kizárólag arra a tényre kellett a jelen perben figyelemmel lenni, hogy a felperesek részéről a nyugtaadási kötelezettség elmulasztása megtörtént. A közigazgatási eljárásban meghozott határozat jogszerűségének kérdése, annak bírósági felülvizsgálat tárgya nem azonos tehát a jelen ügyben elbírálandó, ettől teljesen elkülönülő munkáltatói döntéssel, ezért ítélt dologról nyilvánvalóan nem lehet szó.

[36] A jelen per tárgyalását ugyan a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság végzésével felfüggesztette a közigazgatási per jogerős befejezéséig, azonban az – ahogy azt a Fővárosi Ítéltábla a 2.Mf.31.239/2020/3. számú végzésében rögzítette – az eljáró bíróságot nem kötötte, ezt is alaptalanul kifogásolták a felperesek a fellebbezésükben. Helyesen mutatott rá az alperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a per tárgyalásának felfüggesztését helybenhagyó másodfokú határozat nem tekinthető az ügy érdemében hozott jogerős döntésnek. Ellenben az ügy érdemére tartozott annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a felperesek jelen perbeli keresete alapos-e, a felfüggesztés kapcsán eljárva a bíróságok ebben a kérdésben pedig egyáltalán nem határoztak. Mindezek okán „alkotmányossági aggály” vagy az uniós joggal való ütközőség fel sem merülhetett.

[37] A joggal való visszaélésre vonatkozó felperesi hivatkozások is megalapozatlanok voltak, a bizonyítási eljárás eredményét teljeskörűen értékelte az elsőfokú bíróság, a mérlegelés szempontjait rögzítette, a bizonyítékok felülmérlegelésére a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget. A perben a felpereseknek kellett azt bizonyítani, hogy az általuk megvalósított mulasztás tényleges megtörténte ellenére a munkáltatói engedély visszavonására és az összeférhetetlenség megszüntetésére történő felszólítás mögött nem ezen tény, hanem valójában az alperes visszaélésszerű joggyakorlása állt. Ennek megállapítására nem alkalmas, hogy a felperesek őstermelői tevékenysége szabályszerűsége ellenőrzéséhez az vezetett, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a tudomására jutott bejelentés kivizsgálását, ellenőrzését rendelte el. A hatósági intézkedések során feltárt, tudomására jutott felperesi magatartásokat jogszerűen értékelhette, ezzel nem vont el a NAV ellenőrző szervétől adóhatósági jogkört. Azt az állítást, hogy tanúl előre eldöntötte a felperesek engedélyének visszavonását, a perben a felperesek nem bizonyították, ezt nem támasztja alá az sem, hogy az alperes és a felperesek között több bírósági eljárás van, illetve volt folyamatban. A bosszúból,

ártással, zaklatási szándékkal való alperesi eljárás a perben nem nyert igazolást, ilyet a bizonyítékok nem támasztottak alá.

[38] Az elsőfokú bíróság a további bizonyítékok beszerzését, illetve bizonyítási indítvány teljesítését, mint szükségtelent, megalapozottan mellőzte, mivel Munkatárs saját vállalkozási tevékenységével kapcsolatos nyilatkozata a fentiek miatt nem eredményezte volna a jogvita eltérő eldöntését. A perben támadott alperesi intézkedések meghozatalát követően 2017. július 1-jén lefolytatott ellenőrzés iratanyagának sem volt a per eldöntése szempontjából jelentősége, az, hogy utóbb a munkáltatói intézkedést követően hatósági ellenőrzés elrendelésére esetlegesen újból sor került, a korábbi, a perrel érintett munkáltatói intézkedés jogszerűségét nem cáfolhatja.

[39] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az érdemben helyes elsőfokú döntést helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[40] A másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perveztes felpereseket az alperes másodfokú eljárással felmerült költségének viselésére. Ennek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2)-(5) bekezdése és 4. § (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel az alperes által a jogi képviselő ellátásával kifejtett tevékenységre, miszerint az alperes fellebbezési ellenkérelmet csatolt és a fellebbviteli tárgyaláson is jelen volt.

[41] A megismételt eljárás az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján illetékmentes volt.

Budapest, 2022. június 16.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró